

'Je woonde aan 't voorend of het achterend'

Mijn verhalen over De Ridderbuurt leven, dat is mij wel duidelijk geworden. Al twee afleveringen van 'Buurten in' heb ik gewijd aan die ouderwetse dijk met zijn nostalgische boerderijen en ik ben nog steeds niet uitgeschreven. Om de eenvoudige reden dat er op de redactie van het Nieuws- en Advertentieblad telkens reacties binnenkomen. Volgens Adrie, de dochter van Piet den Hertog, had haar vader best wat te vertellen. Dat kwam mij natuurlijk goed uit. Vandaar dat ik afgelopen zaterdagavond in de stikkedonker opnieuw in de Ridderbuurt te vinden was. Ik had me voorgenomen om eerst aan Piet den Hertog te vragen hoeveel Den Hertogs er wel niet aan de dijk wonen, want iedere keer duikt die naam in deze reeks over de Ridderbuurt op.

„Aardig wat, als je het helemaal gaat uitpluizen, zul je er wel achter komen dat we op de één of andere manier allemaal familie van elkaar zijn. Hier op de Ridderbuurt zijn negen Den Hertogs boer geweest en daar

BUURTEN IN Ridderbuurt

door Nancy Ubert

zijn er nu nog twee van over. Eén van hen is mijn zoon. De boerderij op nummer 13 is nu zijn eigendom en het leuke is dat die boerderij al sinds 1897 ons familiebezit is. In opdracht van de Heer Pieck van Oudshoorn heeft de architect Kloot Meyburg de hoeve in 1890 ontworpen. Nog niet zo lang geleden hebben we de hele boel opgeknapt, maar de boerderij verkeert nog steeds in de originele staat. Mijn overgrootvader heeft de hoeve aangekocht vanwege het faillissement van Pieck van

Oudshoorn. Pieck had wat gespeculeerd, het had te maken met Indische kruiden, en dat is hem niet goed gekomen.”

„Mijn overgrootvader had zelf een boerderij in Woubrugge en was gezegend met zes zonen. Eén van hen, mijn grootvader, kreeg nummer 13 in zijn bezit. Een naam heeft de boerderij nooit gekregen, terwijl je hier in de Ridderbuurt toch ook de Cornelishoeve, Hertogshoeve en Bronhoeve hebt. Mijn vader kreeg de hoeve weer van zijn vader en zo ben ik in het spel gekomen. Mijn hele jeugd heb ik doorgebracht in de Ridderbuurt.”

„De hoeve ging dus van vader op zoon. Ook ik heb het geluk gehad te mogen boeren. Ik heb dat altijd met liefde gedaan. Vandaar dat het ook veel voor mij betekent dat mijn zoon nu het bedrijf voortzet. Al zijn de tijden wel veranderd. Een gemengd bedrijf is eigenlijk niet meer rendabel. Mijn zoon houdt het dan ook bij rundvee en wat schapen.”

Tijden veranderen en de woon-

omgeving verandert mee. Piet den Hertog: „De Ridderbuurt uit mijn herinneringen is niet te vergelijken met de Ridderbuurt van nu. Vroeger hadden we een klompenmaker, bakkerij, een brandweerwagen en Mulder Transport. Er was zelfs een scheerwinkel. Bovendien vormde de Ridderbuurt een hechte gemeenschap en dat is nu echt veel minder. Je woonde aan het voorend of het achterend. Sommige Ridderbuurters gebruiken die termen nu nog steeds. Wie aan het voorend woonde, waagde zich niet op de feesten en partijen van het achterend, en andersom natuurlijk. De brug was de scheidslijn. Tja, zo ging dat vroeger.”

Piet den Hertog weet veel, heel veel, te vertellen over de Ridderbuurt. Bijvoorbeeld over het bijzondere verschijnsel dat de dijk midden in de Vier Ambagtsplander ligt. „De heren van Oudshoorn, zoals Pieck en Clant, hebben het gebied laten ontfangen. Normaal ligt een dijk aan de buitenkant van een veengebied. Onze dijk ligt er

De boerderij op nummer 13 is al sinds 1897 in het bezit van de familie Den Hertog.

Foto: DE SCHILVERIJ

middenin. Dat heeft te maken met het feit dat er op een gegeven moment extra grond werd aangekocht en men aan de andere kant van de dijk verder is gegaan.”

Na heel wat boeiende details komt mijn gesprekspartner tenslotte weer bij het heden terecht. Hij besluit zijn relaas met: „Van de 17 boerderijen zijn er nu nog acht over. Van liever-

lee zijn heel wat mooie dingen uit de Ridderbuurt verdwenen. Ergens is het wel jammer dat dingen verloren gaan en dat je de tijd niet wat langer vast kunt houden.”